

1. Imię i nazwisko

Artur Nowaczewski

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

2003 – magister filologii polskiej, tytuł uzyskany na podstawie pracy *Trójmiasto – genius loci, mity pisarskie, mitologizacje literackie – poezja i proza Wybrzeża po 1956*, Instytut Filologii Polskiej, Uniwersytet Gdański,
promotor: prof. dr hab. Zbigniew Majchrowski;
recenzent: dr hab. Ewa Nawrocka, prof. UG.

2008 – doktor nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa – stopień naukowy na podstawie rozprawy doktorskiej *Figura ulicy w literaturze polskiej po 1918 roku* (praca wyróżniona),
promotor: prof. dr hab. Zbigniew Majchrowski;
recenzenci: dr hab. Danuta Dąbrowska, prof. USz; dr hab. Wojciech Owczarski.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych:

Uniwersytet Gdański, Instytut Filologii Polskiej, Zakład Teorii Literatury i Krytyki Artystycznej, od 02.2009 zatrudniony na stanowisku adiunkta (Zakład Antropologii Literatury i Krytyki Artystycznej, a następnie Katedra Teorii Literatury i Krytyki Artystycznej)

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.): a) tytuł osiągnięcia naukowego

Monografia:

Challenger. Metamorfozy poety w twórczości Krzysztofa Karaska.

b) (autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy)

Artur Nowaczewski, *Challenger: metamorfozy poety w twórczości Krzysztofa Karaska*, 2021, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, ISBN: 978-83-8206-168-0 (recenzent wydawniczy: dr hab. Jarosław Klejnocki, prof. UW).

c) omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Praca jest pierwszą literaturoznawczą monografią poświęconą twórczości Krzysztofa Karaska. Ten aktywny od półwiecza poeta, który ze względu na okoliczności debiutu i poetykę swoich wierszy był łączony w latach siedemdziesiątych z pokoleniem Nowej Fali, nie doczekał się dotychczas podobnego opracowania.

Jedyną kategorią, przy pomocy której można dokonać próby opisu całości dorobku Karaska, okazała się postać bohatera obecna w jego poezji od debiutanckiej książki (*Godzina jastrzębi* – 1970) do dziś. Określam go słowem challenger – zaczerpniętym z języka boksu. *Challenger* (ang.) oznacza pretendenta do tytułu mistrzowskiego, zawodnika, który staje do pojedynku z mistrzem, rzuca mu wyzwanie. Dobrze koresponduje to z wywiedzioną z poromantycznego spojrzenia na kwestie indywidualności twórczej oraz oryginalności koncepcją „lęku przed wpływem” Harolda Blooma. Ten pomysł interpretacyjny staje się inspiracją dla zestawienia Karaska z ważnymi dla niego na różnych etapach własnej drogi

literackiej twórcami (Adamem Ważykiem, Andrzejem Bursą, Rafałem Wojaczkiem, T. S. Eliotem, Gottfriedem Bennem, Zbigniewem Herbertem, Zbigniewem Bieńkowskim). Poszukuję też intertekstualnych powiązań Karaska z twórczością tych autorów.

W rozdziale I punktem wyjścia dla moich rozważań jest *Rewolucjonista przy kiosku z piwem* – poemat, w którym pada fundamentalne dla poezji Karaska pytanie: „co ja tu robię”, a punktem odniesienia pozostaje *Poemat dla dorosłych* Ważyka. Egzystencjalistyczne (nie polityczne) odczytanie poematu Ważyka oraz wpisanie w realia PRL-u postaci outsidera to najbardziej zapadające w pamięć komponenty utworu Karaska. Outsider – figura z głośnej, także w Polsce, na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych książki Colina Wilsona, ważna również dla prozaików debiutujących po 1956 roku (m.in. Stanisława Czczyca czy Marka Nowakowskiego) staje się pierwszą autoidentyfikacją Karaskowego bohatera. Dla tych rozpoznań argumentów dostarczają książki krytyczne powstałe kilka lat po październikowej odwilży – szczególnie *Zmiana warty* Jana Błońskiego oraz *Szmaciarze i bohaterowie* Jacka Łukasiewicza. Wskazuję też na znaczenie filmu dla kształtowania się wyobraźni poetów pokolenia '68, odnajdując charakterystyczne dla poezji nowofalowej motywy w filmach Jerzego Skolimowskiego z lat sześćdziesiątych. Choć prawodawca debiutującego wówczas pokolenia literackiego – Stanisław Barańczak odżegnywał się od nazwy Nowa Fala, kojarzącej się z wcześniej powstałym nurtem francuskiego kina, to związków takich nie należy z założenia, przynajmniej w przypadku Karaska, przekreślać. Jego poezja naprowadza na trop egzystencjalistycznych inspiracji twórców jego pokolenia, przytłumionych później poprzez polityczne zaangażowanie jego głównych przedstawicieli, postulaty etyczne w ich wypowiedziach programowych oraz skupienie badaczy na aspektach lingwistycznych twórczości nowofalowców.

W rozdziale II swoje rozważania rozpoczynam od przywołania *Anda* Stanisława Czczyca i kluczowych dla tego utworu motywów gestu i gry. Wiążąc je z teorią teatru epickiego Bertolta Brechta, ukazuję uwikłanie poetów lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych w teatralizację własnej biografii. W wypadku Karaska aspekt ten zostaje uwypuklony poprzez konfrontację z postaciami przedwcześnie zmarłych Andrzeja Bursy i Rafała Wojaczka, debiutował on bowiem w cieniu szybko się kształtujących ich legend literackich, a odbiór tych poetów przez literacką młodzież determinował jej spojrzenie na kondycję postaci „poety”. Motywy gry i maski pojawiają się w późniejszych utworach autora *Godziny jastrzębi*, a ich źródła należy upatrywać w jego wczesnych lekturach.

Rozdział III pokazuje drugi biegun, wobec którego musiał się określić debiutujący Karasek, czyli polską recepcję dorobku T. S. Eliota reprezentowaną w latach sześćdziesiątych przez Ryszarda Przybylskiego i Jarosława Marka Rymkiewicza, a więc ich wizję klasycyzmu. Odrzucając ją, w swoim odbiorze Eliota zbliżał się Karasek do sposobu lektury autora *Ziemi jałowej*, który proponował Tadeusz Różewicz. W tym rozdziale omawiam też poemat Karaska *Drozd*, będący uwieńczeniem wczesnego okresu twórczości i ogniskujący wszystkie ważniejsze dla poety w tym czasie problemy. Lektura Eliota w wykonaniu Karaska okazuje się mieć rodowód awangardowy. Pogoń za holistyczną wizją świata prowadzi do ukazania jego fragmentaryczności i rozbicia. Widziałbym ten rozdział jako uzupełnienie, swoistą głosem do prac o recepcji Eliota w Polsce (np. Jean Ward).

W rozdziale IV omawiam programowy i poetycki wkład Karaska w dorobek Nowej Fali. Utożsamianie go z kolegami pokolenia '68 było jedną z najprostszych, a jednocześnie najtrwalszych krytycznoliterackich kwalifikacji jego poezji – choć do okresu „nowofalowego” można zaliczyć jedynie trzy pierwsze książki z bardzo obszernego dorobku poety. Znaczenie Karaska dla Nowej Fali było niejednokrotnie podważane, a nawet niektórzy krytycy wątpią w jego przynależność do tej formacji czy wiążą z Orientacją (przytaczam konkretne przykłady takich wypowiedzi). Ukazuję także szerokie i udokumentowane tło w postaci licznych publikacji z epoki, z których daje się wysnuć przekonanie, że przynależność Karaska do Nowej

Fali miała wymiar programowy, nie tyle też była akcesem do już istniejącego zjawiska, ale wywarła wpływ na jego ukonstytuowanie, o czym świadczą m.in. pierwsze wypowiedzi na temat Nowej Fali autorstwa Jerzego Kwiatkowskiego czy Stanisława Barańczaka. Przywołuję także liczne i rozproszone późniejsze publikacje na temat poezji Karaska, niejednokrotnie negujące jej znaczenie na tle innych twórców zaliczanych do Nowej Fali. Jako pierwszy omawiam w szerokim zakresie recepcję tego poety, za główny punkt odniesienia obierając przemiany zachodzące w poezji Karaska na przestrzeni lat, waloryzuję znaczenie okresu nowofalowego dla jego twórczości, inaczej niż badacze którzy mechanicznie zaliczają Karaska w poczet twórców Nowej Fali, bądź pozostawiają go na marginesie pokoleniowej formacji, starając się ją ukazać ex post jako zjawisko od początku programowo dojrzałe i możliwe jednolite.

Powrót do krytycznoliterackich wypowiedzi z lat siedemdziesiątych, pozwala je ukazać jako dokument kultury literackiej epoki, a także oddaje temperaturę ówczesnych sporów. Nie wszystkie z perspektywy czasu mają charakter doraźny i ograniczają się do publicystycznych ogólników – zwłaszcza kończąca wspólne pokoleniowe wystąpienia dyskusja na temat *Czarodziejskiej Góry* rozpisana na głosy trzech głównych dyskutantów – Barańczaka-Karaska-Zagajewskiego warta jest uwagi i wskazuje, że stanowisko Karaska wyznaczało jedną z najważniejszych możliwości określających miejsce współczesnego twórcy w kulturze. Co warto podkreślić, było ono w swoich głównych intuicjach pre-brulionowe, zapowiadało późniejsze wystąpienia poetów brulionowych i ich spór z dziedzictwem Nowej Fali. Dostarczam więc argumentów wspierających spostrzeżenia Tomasza Cieślaka badającego relacje między tymi dwoma generacjami.

Ukazanie wyżej wymienionych kontekstów twórczości Karaska ma służyć więc nie tylko jako punkt wyjścia do dalszych interpretacji jego poezji, ale także rzucić światło na mało doceniane wątki związane z poezją autorów zaliczanych do Nowej Fali. Ich recepcja zbyt bowiem obciążona jest – z jednej strony – poprzez absolutyzację kategorii pokolenia literackiego oraz przełomu; z drugiej zaś – redukuje ich poezję do aspektów etycznych, politycznych czy lingwistycznych. Taki obraz Nowej Fali, ograniczający ją do najbardziej charakterystycznych elementów programowych, jest co prawda użyteczny dla badaczy i dobrze prezentuje się w syntetyzujących omówieniach, ale oddala od zagadnień związanych z kulturą literacką epoki, aspektami czysto artystycznymi poezji poszczególnych autorów. Ponowna lektura poezji lat siedemdziesiątych powinna doprowadzić do wniosków mniej oczywistych i – jak sądzę – intrygujących. Szersze uwzględnienie Karaska w takiej przeglądowej panoramie ubogaca obraz poezji lat siedemdziesiątych.

W rozdziale V wykorzystuję ślady biograficznych odniesień w poezji Karaska zawartych przede wszystkim w zbiorze *Musi umrzeć co ma ożyć pieśni* (2000) i służących mu do konstruowania własnej autobiografii. Omówienie tekstów tego zbioru pozwala przywołać poecie swoje dzieciństwo oraz lata młodości związane z latami II wojny światowej i okresem stalinowskim, które Karasek spędził na mazowieckiej wsi w okolicach Mławy oraz (po wojnie) w poniemieckim Kwidzynie. Zbieram też dostępne i istotne z punktu widzenia wpływu na syna informacje o Romanie Karasku, artyście malarzu.

Nie zapominając o autokreacyjnym wymiarze wierszy z tego zbioru, widzę w nim także ukrytą polemikę z propozycją poetycką Adama Zagajewskiego, która ujawniła się w *Jechać do Lwowa*. Omawiany zbiór, choć jest ewenementem na tle dorobku Karaska (poza tą książką poeta raczej nie odnosił się w swoich wierszach w sposób tak bezpośredni do faktów ze swojego życia osobistego i rodzinnego), pozostaje pozycją istotną, bowiem poprzez żywioł autokreacyjny jak żaden inny staje się pożywką dla tworzenia własnego mitu biograficznego.

Rozdział VI poświęcam przewartościowaniom, których dokonywał Karasek w swojej poezji po wyczerpaniu się poetyki Nowej Fali – w zbiorach *Lekcja biologii* (1990) oraz *Poeta nie spóźnia się na poemat* (1991). Młodzieńcza figura outsidera zaczynała poecie ciążyć,

dlatego lata osiemdziesiąte stanowiły dla niego okres intensywnych lektur. Powodowały one przesuwanie się kreacji Karaskowego bohatera w kierunku strategii arcypoety opisaną przez Edwarda Balcerzana, czego dowodem nie tylko omawiane wiersze, ale także cykl eseistyczny przez wiele lat publikowany w „Literaturze”. Wskazują także na nowe dla tamtego okresu inspiracje i wyjątkowe znaczenie dla poezji Karaska Gottfrieda Benn, poety którego twórczość nie tylko była obiektem jego prób translatorskich. Karasek był bowiem twórcą, który łączył kategorię doświadczenia z dystansem wobec historii oraz absolutyzacją znaczenia poezji. Poeta konstruuje swój apokryficzny rodowód w oparciu o historię posiadacza swojego nazwiska, rozbójnika Johanna Karaska oraz Kaspara Hausera. To punkt dojścia jego autokreacyjnych zabiegów znajdujących wyraz w zbiorach *Czerwone jabłuszko* (1994) oraz *Święty związek* (1997).

W Rozdziale VII, sumującym refleksje na temat związków Karaska z twórczością Herberta, staram się oddać wielowymiarowość relacji łączącej „challengera” z jego mistrzem. Wyrażała się ona nie tylko poprzez intertekstualne nawiązania we własnych utworach, dedykacje wierszy, szkice poświęcone autorowi *Pana Cogito*, ale także w przenikaniu się indywidualnych losów, osobistej przyjaźni, która połączyła obu twórców. Pierwsze ślady inspiracji poezją Herberta pojawiają się u Karaska już w latach siedemdziesiątych i towarzyszą mu do dziś, choć oczywiście z różną intensywnością. Podsumowaniem ich jest wiersz *Z.H.* – będący rodzajem hołdu, ale i kolejnym autoportretem, swoistą konfrontacją z postacią mistrza i przyjaciela. Dzielenie doświadczeń nabiera tu dosłownego znaczenia, osadzone jest również w polskiej tradycji literackiej (*Czarne kwiaty* Norwida). Właśnie w tym rozdziale w największym zakresie posługuję się narzędziami Harolda Blooma zaproponowanymi w *Lęku przed wpływem*, widząc cząstkową jedynie ich adekwatność dla opisu skomplikowanej relacji twórczej Karasek-Herbert. Uprawomocnienie znajduje natomiast tytuł monografii (*Challenger*) poprzez odnalezienie w archiwum Herberta maszynopisu dedykowanego Karaskowi wiersza, w którym podmiot utworu jest bokserem.

To fakt znamieny nie tylko dla wizerunku Karaska, ale i interesujący przyczynek do portretu samego Herberta. Na osobne opracowanie zasługuje korespondencja poetów, zebrane przeze mnie informacje mogą być podstawą, punktem odniesienia dla takiej publikacji, jeśli dostępne dla badaczy staną się listy Herberta znajdujące się w posiadaniu Karaska.

Rozdział VIII poświęcony figurze rozbitka, zdefiniowanej przez Karaska w tomie *Dziennik rozbitka* (2000, II wydanie rozszerzone – 2012), w naturalny sposób wieńczy refleksję o przemianach Karaskowego bohatera od czasów debiutu do późnego okresu twórczości, w którym wszystkie jego cechy charakterystyczne zostały już ustalone. Tak poprowadzona narracja ujawnia spójność koncepcji Karaska oraz wierność wyjściowym założeniom. Składają się na nią: egzystencjalistyczna podstawa filozoficzna tej poezji, koncentracja na postaci poety jako ważnej figurze ludzkiego losu, apologia życia w poezji, życia po katastrofie, reinterpretacja mitu orfickiego, w zakresie poetyki pozostawanie zaś w kręgu oddziaływania awangardy. Przywołuję kolejne inspiracje Karaska – m.in. poezję Zbigniewa Bieńkowskiego, Saint John-Perse’a. Dystans do kultury masowej, pogłębiający społeczną alienację bohatera, jest jedną z przyczyn, dla których nie jest to twórczość popularna wśród odbiorców młodszego pokolenia, którzy nie rozpoznają źródeł Karaskowego imaginarium.

Zdefiniowanie przez poetę podmiotu swoich wierszy jako rozbitka niewątpliwie potwierdza, że w poezji Karaska, tak jak w przypadku filozofii egzystencjalistycznej, egzystencja poprzedza esencję; otwiera też perspektywy dla interpretacji tej twórczości, ale także pole do rozważań – na ile los Karaska jako poety i los jego bohatera odpowiada dylematom polskich pisarzy, których większość aktywnego życia twórczego przypadła na okres PRL-u. Figura rozbitka może być nośna dla opisu ich kondycji po 1989 roku, zwłaszcza dla tych, którzy nie odnaleźli się w sytuacji rynkowej, źle znosili komercjalizację literatury, ekspansję kultury popularnej. Swoistym paradoksem jest, że wolność polityczna, kres epoki

totalitarnej w Polsce oznaczał dla tych twórców zarazem katastrofę – poprzez niekorzystne dla nich przesunięcia w „polu literackim”, zmiany na rynku wydawniczym i załamanie się dawnych hierarchii, sygnalizowany przez Janusza Sławińskiego „zanik centrali” był dla nich bowiem katastrofą *par excellence*, stawiał ich (jako twórców) w gronie przegranych transformacji.

Wywód przeprowadzony w mojej monografii pozwala na ukazanie konsekwencji rządzącej twórczością Karaska na przestrzeni półwiecza, na przedstawienie tła historycznego i literackiego przemian bohatera tej poezji, ich dynamizmu. Jest to też opowieść rzucająca światło na doświadczenie generacji twórców, którym przyszło odnajdywać się w dwu różnych epokach – PRL-u oraz III RP. Autorzy ci najczęściej byli zbyt zaawansowani wiekowo oraz ukształtowani przez dawniejsze kulturowe doświadczenia, aby „zakorzenić się” w tej ostatniej epoce. Figura challengerera – mieszcząca w sobie zarówno młodzieńczego outsidera, jak i dojrzałego arcy poety – rozbitka, nie tylko dobrze oddaje naturę bohatera Karaska, ale być także punktem odniesienia dla innych autorów, próbujących tak jak on zachować łączność z tradycją poetycką i nie ulegać dominacji paradygmatu masowego. W takim ujęciu Karasek jest ostatnim poetą „starego świata” i pierwszym, którego kondycja będzie definiowana przez nową epokę – jak słusznie dostrzegł Piotr Śliwiński, jest to poeta „od wszystkich starszy i od wszystkich młodszy”. Od wszystkich starszy, bo 2021 roku jest jednym z najstarszych nadal czynnych twórczo autorów, od wszystkich młodszy – bo w swojej twórczości prowadzi dialog prawie wyłącznie z twórcami od siebie starszymi. I właśnie wobec tych starszych, wobec swoich mistrzów już zawsze będzie występował jako challenger.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych:

Moja aktywność naukowa dotyczy trzech obszarów:

1. Literatury Pomorza XX-XXI w.
2. Poezji polskiej XX-XXI w.
3. Literackich obrazów miast, krajów, regionów.

1.

Literaturę Pomorza zająłem się jeszcze w czasach swojego magisterium. Na podstawie pracy magisterskiej (*Trójmiasto – genius loci, mity pisarskie, mitologizacje literackie – poezja i proza Wybrzeża po 1956*) powstała książka *Trzy miasta, trzy pokolenia* (2006). Wynikiem zainteresowania tymi zagadnieniami jest także część mojego dorobku krytycznoliterackiego i eseistycznego. Od 2013 roku współtworzę działającą w Instytucie Filologii Polskiej UG pracownię „Literackie Trójmiasto”. Efektem jej działań jest zorganizowanie dwóch konferencji naukowych oraz przygotowanie trzech zbiorowych monografii: *O Gdańsku literackim 1945-2015: Archeologie miejsca, palimpsesty historii* (2018), *Sopot w literaturze, literatura w Sopocie* (2019) oraz *Stanisława Fleszarowa-Muskat i jej współczesni* (2021). Teksty poświęcone poetom związanym biograficznie z Wybrzeżem pojawiały się zarówno w monografii *Konfesja i tradycja* (2013), jak i osobnych artykułach. Udokumentowałem w nich dość szerokie spektrum zjawisk literatury Wybrzeża – poczynając od tekstu o powstawaniu wybrzeżowego środowiska literackiego w latach 1954-1960 oraz dziejów najstarszego (nadal funkcjonującego) polskiego konkursu poetyckiego Czerwonej Róży, po interpretacje współczesnych propozycji poetyckich autorów tak różnych jak Kazimierz Nowosielski, Krzysztof Kuczkowski, Wojciech Wencel, Paweł *Końjo* Konnak.

2.

Monografia o Krzysztofie Karasku podsumowuje siedmioletnie badania nad twórczością i recepcją tego poety. Pierwszymi próbami przyjrzenia się jego dorobkowi były artykuły (*Przesłanie rozbitka. Orfickie wątki w poezji Krzysztofa Karaska* oraz *Testament Nowej Fali, czyli o dyskusji na temat Czarodziejskiej góry raz jeszcze*, które przeredagowane i uzupełnione weszły w skład książki. Najobszerniejszą publikacją dotyczącą poezji polskiej XX-XXI w. w moim dorobku oprócz monografii o Krzysztofie Karasku są szkice składające się na monografię *Konfesja i tradycja: szkice o poezji polskiej po 1989 roku*. Znalazły się w nim teksty komentujące mechanizmy życia literackiego w ostatnim trzystoletniu – w szczególności rozważania na temat żywotności paradygmatu romantycznego, kategorii undergroundu i historii III obiegu, powrotu centrali (w nawiązaniu do mechanizmów przedstawionych przez Przemysława Czaplińskiego), znaczenia nagród literackich oraz antologii, interpretacji pojedynczych tekstów m.in. Marcina Świetlickiego, Dariusza Sośnickiego, Zbigniewa Macheja pod kątem intertekstualnych powiązań z tradycją poezji polskiej i obcej, omówienie konfesyjnych wątków poezji m.in. Piotra Cieleśza, Karola Maliszewskiego, Sławomira Matusza, Wojciecha Kassa. Wśród osobno publikowanych artykułów znalazły się omówienia poszczególnych wierszy Tadeusza Różewicza, Stanisława Barańczaka, Juliana Kornhausera czy dorobku poetyckiego Ireneusza Iredyńskiego i Wacława Tkaczuka. Dorobek naukowy uzupełnia dorobek krytycznoliteracki, na który składa się grubo ponad 100 szkiców, esejów, recenzji i not (wśród nich przeważają teksty o współczesnych poetach).

3.

Przyczyną wyboru tematu zarówno pracy magisterskiej jak i doktorskiej, była fascynacja relacjami, jakie zachodzą między wizerunkami literackimi miast, ulic a doświadczaną przestrzenią. Najpełniej znalazła ona wyraz w mojej dysertacji doktorskiej *Figura ulicy w literaturze polskiej po 1918 roku* opublikowanej jako *Szlifybruki i flaneurzy* (2011). Łączę te zainteresowania z pasją podróżniczą podejmując własne próby literackie (poświęcony podróżom do Bułgarii *Hostel Nomadów* - 2017), ale coraz częściej staram się swoje obserwacje pogłębić i osadzić w ujęciach komparatystycznych bądź postkolonialnych. Dotychczas opublikowane teksty w tym nurcie to *Czarnogóra Andrzeja Stasiuka* oraz *Codziennosc wsi po transformacji (Opowieści galicyjskie Andrzeja Stasiuka i Rodzila Joltyszewów Romana Senczyna)*.

Na mój dorobek naukowy składają się: 4 monografie autorskie, 25 artykułów naukowych (6 przed doktoratem, 19 – po doktoracie), 3 opracowania zbiorowe pod moją współredakcją, udział z referatem w 18 konferencjach. Szczegółową listę publikacji i konferencji zawiera załącznik: „Wykaz opublikowanych prac naukowych oraz informacja o osiągnięciach dydaktycznych, popularyzacji nauki i współpracy naukowej”.

6. Omówienie współpracy z instytucjami, organizacjami, towarzystwami naukowymi, działalność organizacyjna i popularyzatorska:

Moja działalność popularyzatorska jest ściśle powiązana z zainteresowaniami badawczymi oraz własną aktywnością krytycznoliteracką.

- Biorąc aktywny udział w życiu literackim Wybrzeża, współorganizowałem z członkami pracowni „Literackie Trójmiasto” konferencje poświęcone twórcom związanym z miastami aglomeracji trójmiejskiej i współredagowałem monografie pokonferencyjne.

- Brałem udział w cyklicznych spotkaniach *Twórcy pomorscy i gdańscy. Rozmowy niedokończone* na Uniwersytecie Gdańskim (zarówno jako twórca – główny gość spotkania, jak i prelegent).
- Jestem członkiem Instytutu Kaszubskiego oraz gdańskiego oddziału Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza.
- Jestem od 2006 roku członkiem zarządu Fundacji im. Stanisławy Fleszarowej-Muskat, która przyznaje corocznie stypendia dla studentów filologii polskiej zajmujących się literaturą Pomorza oraz dla młodych twórców związanych z regionem.
- Na przestrzeni kilkunastu lat publikowałem szkice, eseje, recenzje na łamach wybrzeżowej prasy kulturalnej („Topos”, „Przegląd Polityczny”, „Bliza”, „Migotania Przejaśnienia”, „30 Dni”); w dwumiesięczniku literackim „Topos” wchodziłem w skład grona stałych współpracowników pisma.
- Współpracowałem z organizatorami nagród literackich, konkursów poetyckich i recytatorskich, jako juror wzięłem udział w przyznawaniu nagród w takich przedsięwzięciach jak:
  - Konkurs Literacki Miasta Gdańska im. Bolesława Faca (Miasto Gdańsk oraz Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna im. Josepha Conrada-Korzeniowskiego w Gdańsku, 2021);
  - XLVII Konkurs Poetycki Jesienna Chryzantema (Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Chritiana” oddział Płock, 2021);
  - Konkurs o Złote Pióro Sopotu (Biblioteka Sopotka 2020, 2021);
  - XIV Konkurs Poetycki im. Michała Kajki (Muzeum Michała Kajki w Ogródku, 2018);
  - Ogólnopolski Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Łagrowej Więźniarek FKL Ravensbrück (IPN, oddział Gdańsk, 2017, 2018).
  - Nagroda Literacka Strzała Łuczniczki na Bydgoską Książkę Roku (Urząd Miasta Bydgoszczy, 2014);
  - Młodzież recytuje wiersze Artura Nowaczewskiego, Zespół Szkół Powiatowych w Myszyńcu, 2013).
  - Mazowiecki Konkurs Literacki „Zaufaj Słowu” (Miejski Dom Kultury w Mławie, 2012);
- Prowadziłem warsztaty literackie:
  - *Warsztaty poetyckie „Poezja z natury”* (Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich Oddział Sieradz, Sieradzkie Centrum Kultury, Sieradz 26-28 lipca 2017);
  - Warsztaty poetyckie – XI Ogólnopolski Festiwal Pisz i Śpiewaj Poezję* (Piski Dom Kultury, Miejska Biblioteka Publiczna w Piszu, 10-12 kwietnia 2014);
  - Warsztaty poetyckie „Zaufaj Słowu” dla młodzieży szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych* (Mławski Dom Kultury, 2012);
  - *Warsztaty poetyckie – VII Ogólnopolski Festiwal Pisz i Śpiewaj Poezję* (Piski Dom Kultury, Miejska Biblioteka Publiczna w Piszu), 22-24 kwietnia 2010);
  - Warsztaty literackie - Akademia 30+* (Instytut Rozwoju Edukacji – Fundacja im. Adama Mysiora, Gdańsk, 2009).
- Wygłaszałem wykłady i prelekcje dla słuchaczy polskich i zagranicznych:
  - 9 wykładów dla polonistów: dookoła języka i literatury* (Uniwersytet Warszawski, Uniwersytet Przykarpacki, 26 lutego 2021), temat: *Balkany we współczesnej literaturze polskiej*;
  - Rok 1920. Trudne pomorskie pogranicze* (interdyscyplinarny wykład uczelniany) – temat: *Frontowe losy żołnierzy 65 (starogardzkiego) i 66 (kaszubskiego) pułku*

piechoty a wizje literackie wojny 1920 roku w prozie dwudziestolecia międzywojennego (Uniwersytet Gdański, 19 października 2020);

-*Być flâneurem w Gdańsku* (wykład), Moskwa (5 czerwca 2019) - organizatorzy : Instytut Kultury Polskiej w Moskwie, Музей современного искусства «Гараж».

-*Poezja gdańska z czasów Bim Bomu* (NZS UG, Jesienny Poetycki Slam, 22 listopada 2017);

- Wykład: *Krytyka – niepoważne zajęcie* (Instytut Filologii Polskiej UG, 14 maja 2014);

- Wykład o młodej literaturze Trójmiasta (MALT [Młoda Ambitna Literatura Trójmiasta], Wojewódzka Biblioteka Publiczna, Filia Gdańska, 25 października 2011);

- wykład – z *Tadeuszem Różewiczem w Karkonoszach* (Sesja popularnonaukowa pt. *Tadeusz Różewicz – inne spojrzenie* zorganizowana w 90. rocznicę urodzin poety , Towarzystwo Literackie im. Adama Mickiewicza, Starogard Gdański, 2011).

- *Aleksander Wat: świadek epoki* (Towarzystwo Literackie im. Adama Mickiewicza, Starogard Gdański, 2008).

- Prowadziłem spotkania autorskie z pisarzami współpracując z takimi instytucjami jak Instytut Kultury Miejskiej w Gdańsku, Towarzystwo Przyjaciół Sopotu, Urząd Miasta w Gdyni, Urząd Miasta Gdańska:
  - Spotkanie z Barbarą Klicką (Instytut Kultury Miejskiej, 7 maja 2015);
  - Spotkanie z Pauliną Wilk (Festiwal Miasto Słowa, Gdynia, 24 maja 2014);
  - Spotkanie z Tomaszem Bąkiem (Międzywydziałowe Naukowo Artystyczne Koło UG, Gdańsk, 16 maja 2014);
  - Spotkanie z Arturem Fryzem (Towarzystwo Przyjaciół Sopotu, Dworek Sierakowskich Sopot, 21 maj 2013);
  - Spotkanie z Tozanem Alkanem (Festiwal Europejski Poeta Wolności, Biblioteka Manhattan, Gdańsk, 22 marca 2012)
  - Spotkanie z Ewą Lipską (Teatr im. Witolda Gombrowicza, Gdynia, 18 października 2011);
  - Spotkanie z Bogusławem Kiercem i Maciejem Meleckim (Sopot, Młody Byron, 2011);
  - Spotkanie z Androsem Zemenidisem (Festiwal Europejski Poeta Wolności, Filia Gdańska WiMBP, Gdańsk, 25 marca 2010).
- Brałem udział w debatach:
  - Czy widać zabory? Polska A i Polska B (NZS, Uniwersytet Gdański, 28 lutego 2019);
  - Komu potrzebna jest dzisiaj krytyka artystyczna (Fundacja Pomysłodajnia, Instytut Kultury Miejskiej, 29 listopada 2016);
  - Piosenka musi posiadać tekst – dyskusja o poezji w muzyce (Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna w Gdańsku, 25 kwietnia 2015);
  - Wojaczek 40 lat później (Uniwersytet Gdański, 11 maja 2011)
- Opublikowałem na swojej stronie autorskiej – <http://artnowaczewski.pl> 10 krótkich wykładów popularnonaukowych poświęconych literaturze polskiej:
  - *Poeci-piechurzy*;
  - *Śladami Mickiewicza po Litwie*;
  - *Pielgrzymka do Jasnej Góry Władysława St. Reymonta*;
  - *W głąb Kaszub z Aleksandrem Majkowskim*;
  - *Wileńskie ulice Czesława Miłosza*;
  - *Warszawskie ulice Mirona Białoszewskiego*;
  - *Zbigniew Herbert. Flanowanie i inne sposoby podróżowania*;

-*Langfuhr czyli Wrzeszcz Guntera Grassa;*
- *Być flâneurem w Gdańsku.*

Działalność organizacyjna

- Jestem członkiem Rady Programowej w Instytucie Filologii Polskiej UG.
- Jestem członkiem Rady Dyscypliny Literaturoznawstwo na Wydziale Filologicznym UG.
- Byłem opiekunem praktyk specjalności krytyka artystyczno-literacka na filologii polskiej (studia magisterskie).

Osiągnięcia dydaktyczne

- Od 2009 roku prowadziłem na Uniwersytecie Gdańskim zajęcia na sześciu kierunkach studiów (filologia polska, kulturoznawstwo, wiedza o filmie i kulturze audiowizualnej, produkcja form audiowizualnych, zarządzanie instytucjami artystycznymi, wiedza o teatrze). Od chwili jej powstania regularnie prowadzę ćwiczenia na specjalności publicystyczno-dziennikarskiej działającej w ramach gdańskiej polonistyki, przedmioty związane z szeroko pojętym warsztatem dziennikarskim, pisarskim i publicystycznym, krytyką artystyczną, współczesnym życiem literackim, creative writing. Oprócz tego mam doświadczenie w wykładaniu m.in. takich przedmiotów jak: współczesna literatura faktu, analiza dzieła literackiego, sztuka interpretacji, kultura literacka.
- Czterokrotnie prowadziłem seminarium licencjackie. Wypromowałem 33 licencjatów.
- W latach 2010-2014 byłem opiekunem naukowym Koła Naukowego Polonistów UG. Pod moją opieką studenci zorganizowali kilka istotnych, ważnych z punktu widzenia Wydziału Filologicznego przedsięwzięć – m.in. obchody 40 – lecia śmierci Rafała Wojaczka (2011), konferencję popularnonaukową *Wściekłość i oburzenie* (2012), wystawę *Janion, Grass, transgresje* (2013).
- W 2012 roku otrzymałem medal KEN.
- W 2010 roku prowadziłem zajęcia dla polonistów na Uniwersytecie Przykarpaczkim w Iwano-Frankiwsku.